

РЕШЕНИЕ

№ 3059

гр. София, 18.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Веселина Женаварова
Теодора Георгиева**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2797** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от ЗАНН.

С решение от 07.01.2020 г., постановено по н. а. х. дело № 9030/ 2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 136 състав е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-487/ 02.05.2019г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което спрямо Застрахователно дружество [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв. за нарушение по чл.108, ал.1 КЗ.

В срока и по реда на чл. 211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от санкционирания застраховател. С касационната жалба се релевират основанията по чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът поддържа, че нарушението не е извършено в условията на повторност, че правната му квалификация е некоректна, че датата на извършването му е неправилно определена. Позовава се и на чл.28 ЗАНН.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град касаторът не се представлява.

Ответникът чрез юрк. Н. оспорва касационната жалба включително в подробни писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за нейната неоснователност.

Съдът, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на СРС на 19.07.2018г. А. К. е подал до ЗД [фирма] уведомление за настъпило застрахователно събитие – ПТП, вследствие на което са настъпили щети по лек автомобил марка „Тойота“, модел „А.“, ДК [рег.номер на МПС] . Образувана е щета № [ЕГН] от 19.07.2018г. На 19.07.2018 г. и на 25.07.2018 г. са извършени огледи на увреденото МПС. На 31.07.2018 г. пред застрахователя е представено удостоверение за банкова сметка, по която да бъде изплатено определеното застрахователно обезщетение. След цитираната дата документи, относими към определяне на обезщетението по основание и размер, не били изискани/съответно не са предоставени. От дружеството е изплатено застрахователно обезщетение на 21.12.2018г. За така установеното бил съставен АУАН и въз основа на него - обжалваното наказателно постановление.

В АУАН липсва повдигнато фактическо и юридическо обвинение за повторност.

Правилен е изводът на СРС, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява извършеното от застрахователя нарушение. НП е издадено от компетентен орган, в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на нарушителя, а материалният закон е приложен правилно.

Настоящият състав на АССГ е давал израз на позицията, че не е в унисон с принципните правила на административнонаказателното производство, едва при издаването на наказателното постановление да се сочи за първи път нов факт с правно значение, при това известен още към времето на образуването на административнонаказателното производство на органите на последното, явяващ се квалифициращ на самото деяние, наред с което обуславящ и по-тежка наказуемост от гледна точка на осъществения състав на административно нарушение, а именно, че се касае за "повторно нарушение" по смисъла на § 1, т.51 от Допълнителните разпоредби към КЗ – така реш. по к н а х дело № 10271/2015г. В практиката на АССГ като касационна инстанция преимуществено се застъпва тезата, че "повторността" не е квалифициращ белег на деянието, а единствено има отношение към определянето на санкцията за извършено административно нарушение. Настоящият съдебен състав преценява да съобрази това преобладаващо разбиране с цел уеднаквяване практиката на АССГ.

Неоснователни са възраженията на касатора за неправилна правна квалификация на нарушението. Член 108, ал.1 КЗ постановява, че застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т.1 – 3, 8 – 10, 13 - 18, раздел II, буква “А” от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 КЗ, като определи и извърши застрахователното плащане или го откаже. Същевременно, чл.496, ал.1 КЗ постановява, че срокът за окончателното произнасяне по такива претенции не може да е по-дълъг от 3 месеца от предявяването им по реда на чл.380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилите, или неговия представител за уреждане на претенции. Съотношението между двата срока е нормативно определено с чл.108, ал.3 КЗ, съгласно който в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Тоест, всеки един от тези два срока има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Понеже важат за различни хипотези, чл.108, ал.1 КЗ и чл.496, ал.1 КЗ не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. С оглед на изричното разграничение по чл.108, ал.3 КЗ, при претенция по застраховка “Гражданска отговорност на автомобилите” съгласно чл.108, ал.1 КЗ застрахователят трябва да се произнесе по нея в срок от 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл.106 КЗ за установяване на основанието и размера ѝ и само когато те не са представени се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ за окончателно произнасяне до 3 месеца от предявяване на претенцията по чл.380 КЗ. Ето защо, дадената от органите на административнонаказателното производство с АУАН и НП правна квалификация на извършеното от ЗД [фирма] нарушение по чл.108, ал.1 КЗ е правилна.

Неоснователно е оплакването на касатора за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението. Доколкото нормата на чл.108, ал.1 от КЗ предвижда срок от 15 работни за произнасяне от страна на застрахователя, то датата на извършване на нарушението е определена правилно, като деня, следващ изтичането на този срок.

Неоснователен е и доводът, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл.28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобрази характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за повторност, а не за инцидентност при неизпълнение на едно и също по вид задължение.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1–2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско

възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.01.2020г., постановено по н. а. х. дело № 9030/2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 136 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: